

Sygn. akt IV CSK 387/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko M. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją

sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Na tym etapie postępowania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw kasacyjnych.

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. to jest nieważność postępowania i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Badając czy w postępowaniu przez Sądem Apelacyjnym doszło do nieważności postępowania na skutek pozbawienia skarżącego, jak twierdzi, możliwości obrony jego praw przez zaniechanie dalszego oczekiwania na informację podmiotu zagranicznego i w związku z tym nieprzeprowadzenie z niej dowodu oraz nieodroczenie rozprawy w dniu 5 lutego 2016 r., zauważyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż pominięcie wniosku dowodowego nie prowadzi w żadnym wypadku do nieważności postępowania, a jedynie może stanowić o uchybieniu procesowym; w takim wypadku rzeczą skarżącego jest wykazanie w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych wpływu takiego uchybienia na rozstrzygnięcie sprawy. Tak więc nieuwzględnienie wniosku dowodowego strony nie stanowi w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. pozbawienia możliwości obrony jej praw i nie może uzasadniać zarzutu nieważności postępowania. W przepisie tym chodzi jedynie o takie sytuacje, w których na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, strona nie mogła brać i faktycznie nie brała udziału w całym postępowaniu lub jego istotnej części, nie zaś o, nawet bezpodstawne, nieuwzględnianie wniosków dowodowych strony. Skutku nieważności postępowania nie można też przypisać nieuwzględnieniu przez Sąd wniosku skarżącego o odroczenie rozprawy w dniu 5 lutego 2016 r., celem dalszego oczekiwania na informację wskazanego podmiotu skoro oczekiwanie to trwało od listopada 2015 r., a skarżący nie podjął żadnych czynności zmierzających do przyspieszenia jej udzielenia mimo pozostawania z tym podmiotem w relacjach handlowych.

W odniesieniu do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zauważa się, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w ogóle nie zawiera jej uzasadnienia. Nie stanowi takiego

uzasadnienia lakoniczne stwierdzenie, że Sąd drugiej instancji naruszył „inne przepisy postępowania, w tym głównie przez nieuprawnione pominięcie dowodu z przesłuchania pozwanego”. Ustawodawca w art. 398⁴ § 2 k.p.c. nałożył na wnoszącego skargę kasacyjną sporządzenia uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania a ponieważ wniosek powinien wskazywać, która z przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. występuje w sprawie, oznacza to, że każda z nich podlega oddzielnemu uzasadnieniu. Brak uzasadnienia obejmującego argumentację jurydyczną powoduje, że ocena czy dana przesłanka rzeczywiście w sprawie wystąpiła, tu: oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08; dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12; z dnia 27 października 2016 r. III CSK 217/16 - nie publ.), nie jest możliwa.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.